

Reservistes de l'exèrcit sandinista patrullant la frontera

Vicent PARTAL

Ronald Reagan es mostrà molt feliç. El Congrés dels Estats Units acabava d'aprovar, amb la solemne promesa de no derrocar el govern de Managua, una ajuda de 27 milions de dòlars (uns 4.500 milions de pessetes) per a la guerrilla antisandinista, que aquell mateix dia anunciava, amb la notòria absència d'Edén Pastora, la seua unitat sota les sigles d'UNO (Unitat Nicaragüenca Opositora).

El qui no es mostrà tan feliç va ser Tip O'Neill, el carismàtic president de la cambra legislativa i membre influent del Partit Demòcrata. Visiblement crispat, declarà que «el president Reagan no s'aturarà fins que els nostres soldats aconseguisquen una victòria completa a Nicaragua. I llavors ell podrà desfilars per Broadway amb el *confetti* plovent de dalt dels gratacels i un enorme somriure d'actor de la sèrie B als llavis».

Els cent vuitanta-quatre

Tambors de guerra contra Nicaragua

Preparació general per a una previsible invasió

representants que s'oposen als desigs del president compartien les paraules d'O'Neill i declararen que, al seu entendre, aquesta ajuda «obri la porta a una implicació militar més profunda».

I a Managua, òbviament, la notícia tampoc no alegrà ningú. Quan, precisament, l'exèrcit popular sandinista estava aconseguint les més importants victòries en la lluita contra la *contra* dels darrers anys. En el darrer mes, havia pogut apartar-la de les dues fronteres, havia destruït la base de Las Vegas, a Hon-

dures, i La Penca, centre de les operacions d'Edén Pastora, al sud del país.

Ara, amb aquests vint-i-set milions de dòlars, la Fuerza Democràtica Nicaragüense, un dels grups armats, el més important, en l'UNO, espera reforçar la moral de les tropes i adquirir coets terra-aire amb els quals combatre els helicòpters de l'exèrcit nicaragüenc.

I el reforç que implica per a la *contra* aquesta ajuda (teòricament per a fins humanitaris) ha obligat, a més, els dirigents sandinistes a expressar la seua preo-

cupació i a prendre mesures. Daniel Ortega anuncià divendres passat que Nicaragua pensa adquirir armes «d'on siga», i tornarà a demanar la presència dels assessors militars de diversos països socialistes, la retirada dels quals havia demanat en un gest de bona voluntat cap a Washington. L'amenaça i la por més importants, tanmateix, no provenen per als sandinistes de la *contra*, perquè a Managua s'especula, una vegada més, amb una possible intervenció directa dels Estats Units.

Les armes són preparades

I els arguments dels sandinistes no són mancats de dades. Quan el passat desembre, enmig de les operacions conjuntes «Ahuas Taras II», els tècnics nord-americans construïen en territori hondureny una pista d'aterratge en la base de La Palmerola, més llarga del que necessita l'aviació d'aquest país, el fantasma de la invasió de Granada planà sobre Managua. Per l'orientació de les pistes, aquestes només poden servir per a atacar El Salvador o Nicaragua. Hondures, amb el pas dels anys, ha anat convertint-se en el tallafocs dels Estats Units a l'Amèrica Central. Un paper que alguns no estan disposats a jugar (per exemple, el seu ministre d'Afers Exteriors, Edgar Paz Barnica), però que l'exèrcit hondureny no es mira malament.

Dos mil tres-cents noranta-cinc militars nord-americans hi havia a Hondures ara fa un any. El dotze d'abril d'enguany, a uns deu quilòmetres de les bateries d'artilleria autopropulsada que manté l'exèrcit sandinista de la frontera, els Estats Units van concentrar més de

quatre mil cinc-cents militars d'elit i un nombre important de carros de combat M-60. Des del turó de San Bernardo, en la localitat de Colina, els exèrcits nord-americà i hondureny assajaren la resposta a una molt hipotètica invasió per part de Nicaragua. Però, com recordava amb un somriure irònic un alt oficial EUA, «les portes serveixen per a entrar i per a eixir...»

ment, l'orografia de la frontera els fa inservibles per a qualsevol invasió, una invasió que, a més, necessitaria d'una protecció aèria amb la qual no compten els sandinistes.

El polvorí nord-americà

Però no és només des d'Hondures des d'on podria posar-se en marxa l'agressió. La presència d'assessors militars a El Salvador és important i,

Des de Costa Rica, en la frontera sud amb Nicaragua, l'actuació nord-americana és més difícil, tot i que, a uns altres nivells, ha trobat facilitats estimables —i així, des de Costa Rica emet l'emissora La Voz de América, amb un potent transmissor de 50.000 wats, que facilita l'audició des de qualsevol racó de Nicaragua.

Les instal·lacions nord-americanes a Puerto Rico

la novena força aèria dels Estats Units, afegeixen encara més arguments a aquells qui, des de la mateixa Nicaragua o des de l'exterior, veuen factible una intervenció militar directa dels Estats Units en la zona.

Pròxima estació: Nicaragua

The Wall Street Journal revelà, durant els primers mesos d'aquest any, que el director de la CIA, William Casey, havia nomenat Duane Clarridge com a cap de la divisió llatinoamericana de l'agència. Clarridge condueix habitualment un *jeep* en el qual destaquen uns adhesius que anuncien: «Pròxima estació: Nicaragua».

Tot sembla indicar —i així ho explicava el prestigiós columnista del *Los Angeles Time* Tad Szulc— que l'administració nord-americana, la CIA i els principals dirigents civils del Pentàgon, són favorables a envair Nicaragua sota qualsevol pretext. L'únic que sembla no tenir-ho gaire clar és el titular del Departament d'Estat, George F. Shultz, el qual s'ha estat, d'una manera especial, de col·laborar amb el «dur» secretari de defensa, Gaspar Weinberger, en les amenaces públiques contra Managua.

I els tambors de la guerra segueixen sonant amb força contra un país que patí l'any passat tres mil baixes per accions de la *contra*, que sofrí 1.326 violacions de l'espai aeri, entre les quals la més sonada va ser la de l'avió espia nord-americà conegut com «l'ocell negre», i que veu cada dia més clar que, per al president Reagan, la democràcia a Nicaragua només serà real quan hagen desaparegut els sandinistes del mapa.

Foto difosa per la Casa Blanca en la qual es mostraven falses instal·lacions soviètiques a Nicaragua

A penes dos mesos després, dos mil membres de la Guàrdia Nacional de Texas simulaven pertànyer a l'exèrcit popular sandinista i s'enfrontaven a cinc mil militars més dels Estats Units, en el marc de les maniobres Big Pine 3. Aquesta vegada, les maniobres tingueren lloc a cinc quilòmetres de la frontera, davant la mirada sorpresa de les forces sandinistes, les quals només compten amb vells carros de combat T54 i T55 soviètics i amb una vintena de carros amfibis PT76. Suplementària-

fins i tot, són usats per entrenar en tècniques de tortura la policia d'aquell país, tal com denunciaren al juliol passat distints periòdics, principalment de Minnnesota, arran de les declaracions d'un ex-membre de la policia d'hisenda salvadorenca.

Al sud de Florida s'ha detectat una concentració inusual de material bèl·lic, a la base de Key Oest, una base que només cinc anys enrere era desocupada i en la qual ja operen F-4 i F-16 de les forces aèries dels Estats Units.

(definides com «la sala d'assaig» de qualsevol operació al Carib), el canal de Panamà, la mateixa Cuba (on hi ha la base nord-americana de Guantanamo, amb una dotació de 2.300 soldats) i d'altres menors, principalment de comunicacions, a Antigua i Bahames, com també la constant presència d'una flota de vint-i-cinc vaixells al Carib (entre els qual hi ha el destructor Iowa), i la ja habitual de batallons de paracaigudistes de la 82 divisió aerotransportada, juntament amb avions de